

Неша. На ли ме увѣрява, че не е наследство, кбето го свързва съ мене.

Невша. Страхувамъ се, Неша... Но знаешъ ли: азъ съмъ готова да ти отстъпя половината стъ моя дѣлъ.

— Не, не!

— Готова съмъ. Защото и азъ съмъ виозна. Дадохъ ти документитѣ си. Заблудихме го... сега азъ чувствувамъ отговорностъ предъ него.

Неша прегръща другарката си.

— Колко си великодушна!

— На ли наследството е да си намѣришъ човѣкъ по сърдце... Защото останалото за мене не е ли достатъчно?

— Пръ достатъчно дори... Пъкъ знаешъ...

— Какво?

— Ти харесвашъ ли другаря му Грозданъ Янакиевъ.

— Азъ... но той!

— Моята лелка е майсторъ. Като дойдатъ тази вечеръ, ще видимъ...

— Той изобщо ми се нрави.

— (Радостна ѝ стиска ржцетѣ). Лелка, лелка ще свърши тая работа... Ти нали намирашъ, че както постъпахъ е добре скроено.

— Разбира се.

— А то е лелкина идея. Тя измисли плана... Щомъ ти получи книжата за дѣлбата, тя ме повика и... Моята леличка, тя е злато!

III.

Влиза леля ѝ Веша.

Веша. Какво ме поменувате?